

[Thestrup.]

færdsstaten, som om jeg og mit parti ville afskaffe den sociale forsorg eller de sociale institutioner, vi har, eller forringe den sociale status, der er her i landet. Det er aldeles ikke min mening med det, jeg sagde. Vort parti har naturligvis aldrig haft anskuelser i den retning. Det, jeg ville sige, var, at velfærdsstatssynspunktet ikke mere vil være det, der kunne bære fremefter. Det, jeg mener, er, at det ikke kan blive en yderligere udbygning af den sociale forsorg, der bliver det afgørende for en forbedring af forholdene her i landet, men en forøgelse af produktionen.

Jeg vil gerne sige til den højtærede finansminister, der mente, at jeg var ved at ændre opfattelse med hensyn til spørgsmålet om overbalancering af statsbudgettet, at det er jeg ikke, og jeg vil hævde, at jeg er i god tro med hensyn til min opfattelse af dette spørgsmål. Jeg sagde sidste år under finanslovdebatten, om det nu ikke var at strække skattebegrebet vel vidt at opkræve penge hos skatteborgerne for derefter at låne dem ud til private, f. eks. til privat boligbyggeri. Det er stadig min opfattelse, at det er en meget vidtstrakt anvendelse af det skattebegreb, man har. Skatteprovenuet er i virkeligheden kun bestemt til at dække statens udgifter og ikke bestemt til at låne ud med det formål at påvirke det økonomiske system eller de økonomiske forhold i en eller anden retning.

Jeg har med stor interesse læst det foredrag, som den højtærede finansminister holdt den 3. ds. i Nationaløkonomisk Forening om statsfinanserne og kapitalmarkedet, og jeg vil gerne komplimentere ministeren for den elegance, hvormed det er stillet op. Jeg tror ikke på, at det vil blive muligt at fremme investeringen ad den vej, ministeren tænker sig, nemlig ved stadig at overbalancere statsbudgettet og så, når byggestøtteloven ændres, således at staten slipper for udgifterne til boligbyggeriet, at anvende beløbet til investering i industrien. Jeg tror nemlig ikke på, at den højtærede minister kan holde styr på sine egne folk, og hertil regner jeg foruden socialdemokratiet tillige de to partier, der støtter regeringen. Vi hørte lidt derom i går af de ærede medlemmer hr. Carl Petersen, hr. Lannung og hr. J. M. Pedersen. I deres ind-

læg var der tale både om nye udgifter og skatteenedsættelser, og dermed brydes jo de forudsætninger, som den højtærede minister opstillede.

Jeg erkender, at den højtærede finansminister har visse resultater at fremvise. Valutabalancen er forbedret, i alt fald i forhold til juni måned, og statens finansieringsbehov er dækket. Men jeg kan med min bedste vilje ikke se, at disse resultater er så særdeles exceptionelle. De er nået ved, at man har opkrævet store skatter og tvangslån, og jeg mener, at der virkelig derved er sket en betydelig bremsning og hæmning af investeringerne. Vi har gennem de sidste år bevæget os fra valutaunderskud til valutaunderskud. Lige så snart vi gennem en omgang ekstra skatter eller en omgang kreditstramning havde standset valutaunderskuddet, ja, så blev der gennemført lønforhøjelser eller forøgelse af udgifterne på en eller anden måde med det resultat, at vi igen fik valutaunderskud, og så måtte vi begynde forfra på samme måde igen. Og hvad er resultatet blevet? Det er altså blevet det, at vi har fået den ene bølge af skatter efter den anden, at vi har svækket opsparingsevnen og navnlig opsparingsviljen, at vi har haft mindre investering og mindre produktionsstigning end de øvrige lande, som vi ligger i nærheden af her i Europa, og at vi i dag står med en arbejdsløshed, der er betydelig. Jeg er derfor ikke så imponeret af de opnåede resultater. Jeg kan ikke forstå, at det ikke skulle være bedre at søge at fremme den private opsparing, således at de private investeringer, det private erhvervsliv kunne vokse og trives, at beskæftigelsen kunne fremhjælpes og staten mere og mere træde i baggrunden. Jeg tror, det er nødvendigt med en omstillingsproces i denne retning, og navnlig vil jeg da tro, det er nødvendigt, når vi skal ind under de forhold, som der bliver tale om, i det øjeblik vi går ind i et stort europæisk fællesmarked.

Lannung: Jeg skal af nærliggende grunde ikke polemisere over for min regeringsforbundsfælle, det ærede medlem hr. J. M. Pedersen, selv om der — for at udtrykke det med al mulig delikatesse — på enkelte punkter kunne være nuancer i hans fremstillings fotografiske nøjagtighed i går, som kunne friste